

Cái áo đục

Vân
Võ

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

Cái Áo Duyên by VanVo55

Category: Historical Fiction

Genre: caiaoduyen, dienvan, faithfair, ngontinh, tiểu-thuyết-chung, tiểu-thuyết-lich-sử, tìnhhuong, vănruộng

Language: Tiếng Việt

Status: Completed

Published: 2016-01-21

Updated: 2024-09-07

Packaged: 2025-04-29 14:33:39

Chapters: 6

Words: 13,581

Publisher: www.wattpad.com

Summary: Tựa: Cái Áo Duyên Thể loại: lãng mạn, làng quê, cười hờ mười cái răng Tóm tắt: Gái Ế được Cậu Cả rước về làm lẽ, hết ế. Mấy nay tui bị bài Tát Nước Đầu Đình của Lynk Lee ám, nghe tới nghe lui ngày đêm làm em tui phát quạu. Nhưng mà quả thật tui có điểm yếu chí mạng với thể loại dân ca đương đại này. Nghe bài này tự nhiên làm tui thấy vui vui, cứ như sắp đón Tết ý, hứng thú hơn, yêu đời hơn... Nói chung cũng chả biết nó chạm trúng cọng dây nào nữa, haha... :D Tóm lại là, trước khi hứng thú lui tàn, tui nhân cơ hội viết lun một truyện rất nhẹ nhàng, rất sến, mô tuýp rất cũ. Cơ mà hy vọng đọc xong ai cũng mỉm cười 1 mình giống bà tác giả khùng khùng. :D ***Bối cảnh là thôn quê miền Bắc, mà tui hong phải người Bắc, nếu có gì sai sai thì nhớ hú để tui sửa nghen :D

Read Count: 116,832

Cái Áo Duyên - Thương (updated 13/07/2018)

Update 07/2024:

Dạ bà con, phần truyện mình đăng dưới đây đã được viết cách đây rất lâu (lần đầu vào 2015) và vì thế có rất nhiều sai sót, từ lỗi chính tả đến lỗi kiến thức. Mình cũng rất muốn đăng bản trong sách cho nó chẵn chu, nhưng bị cái mình tiếc mấy phần bình luận của độc giả được gắn kèm vào mấy câu văn quá, sợ copy paste phần trong sách vào nó mất hết á. Nên lúc các bạn ăn có nhai trúng sạn thì cũng đừng cáu, thông cảm cho tác giả nhen... SAU NÀY NẾU MÌNH CÓ KHẢ NĂNG MUỐN MỘT NGƯỜI BETA CHUYÊN NGHIỆP, MÌNH NHẤT ĐỊNH SẼ NHỜ BẠN ẤY NGHIÊN CỨU ĐỂ SỬA LÀM SAO MÀ VẪN GIỮ LẠI ĐƯỢC NHỮNG TỔ HỢP BÌNH LUẬN CỦA ĐỘC GIẢ.

Vì cá mập cắn cáp quai VÀ EM ĐỌC MÀN HÌNH NHÀ MÌNH KHÔNG THÍCH CHƠI VỚI CÁI ANH WATT NÀY nên mình hiếm khi lên được đây để đăng bài lắm, nói chi ĐẾN KIỂM TRA TRẢ LỜI PHẦN BÌNH LUẬN, NÊN VIỆC ĐÓ MÌNH NHỜ EM GÁI MÌNH LÀM GIÚP HẾT. CHÚNG MÌNH XIN PHÉP ĐƯỢC XOÁ NHỮNG BÌNH LUẬN LIÊN QUAN ĐẾN CHÍNH TRỊ, CHỬI BÓI VĂNG TỤC HAY CÓ Ý MỒI CHIẾN MÀ KHÔNG BÁO TRƯỚC NHA Ạ. MÌNH RẤT HOAN NGHÊNH NHỮNG ĐÓNG GÓP, PHÊ BÌNH DÙ ĐẤY CÓ LÀ KHEN HAY CHÊ VÀ TUYỆT ĐỐI SẼ KHÔNG động ĐẾN NHỮNG BÌNH LUẬN NHƯ THẾ, MIỄN LỜI LỄ VẪN MINH VÀ KHÔNG MANG Ý XÚC PHẠM DANH DỰ, NHÂN PHẨM CỦA DANH NHÂN LỊCH SỬ, TÁC GIẢ VÀ NHỮNG ĐỘC GIẢ THAM GIA BÌNH LUẬN. TUY NHIÊN, NẾU BÌNH LUẬN MƯỢN VIỆC KHEN CHÊ ĐỂ DẪN DẮT DƯ LUẬN chính trị HAY MỒI CHIẾN THÌ CHÚNG MÌNH XIN PHÉP ĐƯỢC XOÁ Ạ, VÌ MÌNH HIỆN TẠI BẬN NHIỀU VIỆC QUÁ, NÊN MÌNH RẤT NGẠI PHẢI XỬ LÝ NHỮNG LÙM XÙM CÓ KHẢ NĂNG PHÁT SINH TỪ NHỮNG BÌNH LUẬN NHƯ THẾ, DÙ MÌNH BIẾT CÓ NHIỀU TRƯỜNG HỢP NGƯỜI BÌNH LUẬN CŨNG KHÔNG hề CỐ Ý ĐẤU. Chẳng qua là đời không như mơ, sự đời khó ai ngờ lắm bạn, mình phải cẩn thận để bảo vệ bản thân và độc giả của mình. NẾU MỘT NGÀY ĐẸP TRỜI BẠN THẤY BÌNH LUẬN CỦA MÌNH BỊ XOÁ VÀ THẤY KHÔNG VUI VÌ ĐIỀU ĐÓ THÌ CÓ THỂ EMAIL TRỰC TIẾP CHO

MÌNH Ở VOHOVAN55@GMAIL.COM HAY QUA FB FANPAGE VANVO55 NHA, MÌNH SẴN SÀNG GIẢI ĐÁP THẮC MẮC CHO ĐẾN KHI BẠN HÀI LÒNG THÌ THÔI HIHI..

DA GIỜ THÌ CHÚC MỌI NGƯỜI ĐỌC TRUYỆN VUI VẼ~ ^&

Video trên là bài Tát Nước Đầu Đình được phổ nhạc bởi Hoàng Ka, phối khí bởi Phơ Nguyễn và được trình bày bởi ca sỹ Lynk Lee và rapper Binz, không hiểu sao nghe bài này tui cứ thấy yêu đời gì đâu, trong lúc bận loạn bèn viết nên câu chuyện dưới đây. :3

Thần thánh vậy đó nên mấy bạn nhớ nghe thử nghen. <3

~~~~~

Câu chuyện của tôi cũng bắt đầu như biết bao đứa con gái làng này. Từ lúc ra đời cho đến khi chập chững bước đi, tôi vẫn là gái út ngoan hiền được thầy cưng, bu mền. Cuộc sống cứ êm ả trải qua cho đến khi tôi lên năm, sáng ra đi tắm sông cùng thằng Linh xóm trên, chiều về khóc nức nở báo người nhà nó đã chết đuối.

Một tháng sau, thầy bu dắt tôi đi chùa, bị một nhà sư chỉ mặt bảo rằng, số tôi là số khắc phu, đàn ông không thuộc huyết thống mà dám đến gần đừng mong toàn mạng!

Chuyện sau đó, cứ theo cái nếp có sẵn trước giờ mà thành. Đến lúc ba đứa con gái chớm tuổi cập kê, thầy bu tôi đêm nào cũng chống tay suy nghĩ. Một ngày, thầy tôi gánh lúa về nhà, ngang qua xóm dưới nghe trai gái chỗ này hát.

"Hỡi cô gánh nước quang mây
Cho anh gáo nước tưới cây ngô đồng..."

Vậy là, chị cả nhà tôi sau đó được phân đi gánh nước.

Bu tôi ra chợ lùa đám vịt về lại nghe câu.

"Cô kia cắt cỏ một mình
Cho anh cắt với chung tình làm đôi..."

Chị ba nhà tôi sau đó liền bị bà lừa đi cắt cỏ.

Đến tôi, ông bà liền phân cho việc chăn trâu.

Mãi sau này khi tóc đã cháy vàng vì nắng, da đen nhẻm vì bùn, một ngày soi mình xuống ao sen, tôi mới nhận ra dụng ý của hai đấng sinh thành.

Hai cụ muốn đào tạo tôi thành Gái Ế.

Vậy là, Gái Ế tôi đây cứ im lìm mà sống. Con trai chị cả đã cao đến ngực, bụng chị ba đã đung đến cằm, tôi vẫn còn chễm trệ trên lưng trâu. Đến lúc anh hai tôi chí tang bồng quật khởi quyết ra Bồ Đề theo đuổi công danh, nhà phải bán cả con trâu vun vén phí lộ trình, thức ăn trên bàn chỉ còn một đĩa dưa cà và bát mắm tôm, tôi mới thoát số cày bừa ngoài ruộng.

Không còn phải ra đồng, tôi chuyển sang tự học khâu vá. Bu tôi cầm lấy cái quần rách tôi khâu lại cho mụ mỗ đầu làng cùng vài phen bạc cắc, nước mắt bỗng chảy, bảo rằng bà thật có tội với tôi.

Kể từ đó, cái nghiệp khâu vá của tôi cũng phần nào đỡ dần hai cụ. Tuy ngày nào cũng có người mang đồ sang nhờ vá, tiền thu về rủng rỉnh vui tai, mỗi lần cậu cả và cô hai nhà ông bá đến thu tiền thuê trâu thuê ruộng, thầy tôi vẫn phải khoanh tay cúi đầu xin khất nợ. Từ sau song cửa nhìn ra dáng vẻ cao ngạo của những con người vồng lọng cao sang kia, tôi hờn lắm. Nhưng thầy tôi đã dạy sống ở trên đời phải biết sợ thế sợ quyền, kéo không có ngày như con gà trống ở nhà, bị thiến lúc nào chẳng biết. Tôi nghe lời, đi đường cứ thấy người nằm vồng là cúi đầu lúi sang một bên nhường lối, ăn cỗ hội đình thấy kẻ chiếu trên vươn vai liền tự động bưng chè dâng lên. Nhờ thế mà đến nay vẫn chưa động chạm tới ông cả bà lớn nào, dẫu rằng đám trai làng thường cười giễu tôi rằng:

"Đi đường chớ có ngẩng đầu
Gặp người sang cả tưởng đầu trâu nhà!"

Ấy vậy mà từ nhỏ đến lớn, tôi đi đường gặp cậu cả nhà bá Phù đến hơn ngàn lượt, đã bao giờ bị cậu ấy nhằm là trâu mà dắt về nhà đâu? Chỉ có một lần vô tình thấy nước rỉ xuống đường từ vồng của cậu, tôi mới trở mắt nhìn

rồi buột miệng thốt lên hai chữ "tè, dầm." Cậu cả liền cho người hầu tát tôi hai cái, đoạn tiếp tục để tôi tớ khênh vồng đi.

Ôm hai má sưng húp về nhà mách thầy, thầy mới thở dài cho tôi biết, là cậu cả nhảy xuống ao cứu con gái của ông huyện mà ra, người ngợm mới ướn sưng như vậy, nào có phải là cái lý do tôi đại dột la làng?

Ăn hai cái tát, âu cũng đáng.

Mùa đông năm đó, anh hai thi rớt trở về nhà, thầy bu rầu lắm, song nghĩ nước nhà nay đã an yên, tân triều hân khát anh tài, lại tiếp tục tích cóp để ba năm sau anh được lên kinh tranh tài cùng sĩ tử thiên hạ. Tôi trông anh mình nén đau để tiếp tục dùi mài, lòng thấy thương xót, bèn học thêm thêu thùa để làm yếm đem ra đình bán. Thầy thấy tôi đêm đến còn lục đục kim chỉ, bèn chong cho tôi cái đèn mỡ bên hiên cửa. Tôi quý thầy tôi chuyện này lắm, vì tôi biết, nhà mình đến cả mỡ chuột cũng sắp không mua nổi nữa rồi.

Thình thoảng, nhìn thấy vồng lọng của cậu cả Phù và cô ba huyện nha đi xem hát về ngang qua nhà, tôi tự nhiên thấy tủi cho cái phận cô lẻ của mình ghê gớm, bất giác thầm than, đến chiếc đũa cũng còn có đôi...

Sau đó, nhắc đến đũa tự động thấy đói, liền vào lảng xăng xuống bếp phụ bu dọn cơm.

No rồi, lại quay sang thở dài sườn sượt. Bu hỏi tôi làm sao, tôi thật thà kể cho bà nghe đầu đuôi sự việc.

Vốn là, để bớt hao phí dầu mỡ chong đèn, những đêm trăng sáng tôi thường lén thầy bu ra cái ao sau đình, nương nhờ ánh trăng mà khâu vá. Có ngày vớt được cái áo cũ rách vướng vào lá sen. Thương tình, tôi đem về giặt sạch, tối đến chong đèn khâu lại chỗ sút chỉ đường tà, mỗi ngày khâu một ít.

Lâu dần, tôi sinh cảm tình với cái áo. Vai rộng thế này, tay dài thế kia. Người đàn ông này, dễ dàng có thể che chở tôi cả đời.

Ôm mối tình si, tôi bắt đầu ra ao sen ngóng, chỉ mong bắt được cái bóng của người trong mộng.

Thế rồi ngày nọ, một xác chết trôi lữa lơ trôi lên...

Tôi vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục noi gương trâu bò ra ao ngóng đợi. Cuối cùng, giờ chẳng phụ lòng người, đêm đó tôi ngủ quên bên ao, sáng ra trông thấy một tấm lưng rộng đang tát nước. Tôi dùng mắt ướm thử mấy lần, quả đúng là kích cỡ của cái áo nọ, không sai!

Bu tôi nghe xong liền thở dài, bảo thầy tôi từ đó cấm tôi sáng sớm mò ra ao nhìn đàn ông không mặc áo.

Buồn bã mấy ngày, tôi lại vực dậy tinh thần, bắt chước các chị tôi ngày trước thêu một đôi bướm lên góc áo tình lang, chờ dịp đi ngang lén nhét áo vào cái nát của chàng trai nọ.

Vài hôm sau, anh ta nhờ con nít trong nhà chạy sang hẹn tôi ra gốc đa đầu làng. Tôi then thùng đến chỗ hẹn, nhìn thấy anh ta mặt đỏ như gấc im lặng cúi đầu mà lòng nhộn nhạo đủ điều. Đàn ông đàn ang mà hay xấu hổ như thế, bu tôi thường bảo rất dễ bén duyên...!

Mãi cho đến chiều, cả hai cũng chẳng nói được câu gì, gật đầu chào nhau rồi ai về nhà nấy.

Hôm sau mới biết, ra là chàng trai ấy bị câm.

Gái Ế tôi đây cũng chẳng làm ra chuyện trời đánh thánh đâm mà bỏ rơi người ta. Tôi dẫu gì đã mang danh sao chổi, làm gì có tư cách chê bai người. Thế nên từ đó cũng nhờ đứa trẻ nhà bên thư từ qua lại cùng chàng câm đầu xóm, lòng thầm mong ước về một đám cưới linh đình đầu xuân năm sau...

Cơ mà, mùa xuân năm đó trải qua, ngoài hai cái đám ma và ba cái đám giỗ, cũng chẳng có sự lạ gì xuất hiện.

Tôi lẽ ra phải rầu rĩ vô cùng, song lại nghe tin cậu cả nhà bá Phù bị thầy bói phán cho cái tội khắc thê, hôm lễ vẫn danh suýt đã khiến con gái nhà quan huyện bệnh chết, tự nhiên mọi đau buồn đều bị cuốn sạch.

Hà, xem chừng giới cao vì thương xót phận ế chồng là tôi đây, đã ban cho tôi khả năng lấy nhầm. Tôi rất cục đã lấy cái số ế sang cậu cả đáng ghét nhà đó rồi!

Vui vẻ sung sướng vì người gặp nạn chưa được bao lâu, giới cao đã nhếch miệng cười đều, khoan thai giáng tai họa xuống đầu.

Nhà bá hộ Phù cho người sang dạm hỏi tôi về làm vợ lẽ cho con trai quý hóa của họ.

Sính lễ không có, chỉ duy nhất cái tráp gỗ sim chứa một thỏi vàng và ba đồng lẻ. Nghĩ đến con trai phải lên kinh ứng thí, thầy tôi ngậm ngùi cúi đầu nhận lấy, bu tôi từ trong nhìn ra bật miệng khóc òa. Mãi sau này tôi mới biết, lý do có ba đồng lẻ là do người ta khinh rẻ tôi, muốn tôi dù bước vào nhà cũng phải suốt đời an phận làm lẽ.

Đêm đó, bu gọi tôi đến bên giường, cho tôi một gối nhỏ màu đỏ ghim bảy cây kim, bảo rằng bà biết cả đời tôi sẽ không có cơ hội dùng đến vật này, nhưng bà vẫn cho tôi vì bà cũng chẳng còn gì đáng giá trên người để làm của hồi môn nữa...

Hôm sau sự việc truyền ra, trai gái trong làng đều nhìn tôi rồi che miệng cười. Chúng hát nghêu ngao thế này.

"Số em ế chồng ế chơ
Khiến cho Nguyệt Lão chỉ tơ chẳng màng
Giới thương cho tấm tình lang
Ba đồng phận lẽ đeo mang chồng hờ."

Bọn chúng còn nói, cậu cả Phù khi nghe thầy bói phán phải lấy đứa con gái mang phận khắc phu mới có thể hóa giải số kiếp, đã tức giận đến nổi té từ trên võng điều xuống. Vốn dĩ cả cái vùng này ai chẳng hay cậu cả và cô ba nhà quan huyện tâm đầu ý hợp, sớm đã tính chuyện trầu cau, chỉ còn chờ ngày rước dâu qua đình. Nào ngờ ngoảnh đi ngoảnh lại, cuối cùng lại phải rinh một con trâu về nhà. Cậu cả không tức giận mới lạ. Có lẽ thấy cậu cả như vậy, sợ con mình càng mất mặt hơn vì sắp phải lấy đứa con gái xui rủi nhất làng, bà bá Phù mới lệnh bà mai làm cho đám cưới càng nhỏ càng tốt. Tốt nhất là hóa ra không! Không tam thư lục lễ, chẳng cỗ tiệc thết đãi dân

làng đã đành; đến cả tiền cheo, tiền cưới cũng mặc cho nhà gái tự đem lên đình mà nộp. Tất cả đều nhằm mục đích nói cho thiên hạ hay, nhà bá Phù chẳng qua là bất đắc dĩ mà thôi!

Đêm đến, thằng bé nhà bên chạy sang đưa trả tôi cái áo cũ sờn có thêu hình đôi bướm. Tôi lại ngồi bên hiên cửa, chong đèn sáng trưng cả một gian mà khóc. Khóc vì tiếc thương, khóc vì tủi hổ. Tiếc thương cho mối tình chưa chớm đã tàn giữa tôi và chàng câm đầu làng, tủi hổ vì phận hèn nên chẳng thể bình thường mà xuất giá như con gái nhà người ta, khiến cho thầy bu sau này ra đường chỉ còn nước úp gầu lên mặt. Tôi buồn, buồn lắm, khóc đến vầng đầu hoa mắt rồi ngủ lịm đi lúc nào chẳng hay.

Sáng tỉnh dậy, đã thấy trước hiên có năm thúng xôi vò, ba con lợn béo, hai tráp trầu cau, hai mâm hoa quả, một vò rượu tăm, một đôi chiếu hoa, một cặp chăn gấm long phụng và cặp hoa tai bằng vàng ròng.

Dân làng chỉ trở rồi đến chúc mừng nhà gái nhận được sính lễ hậu hĩnh, chứng tỏ con gái nuôi dạy ra rất được lòng nhà trai. Thầy bu tôi ra cửa cúi đầu đáp tạ, riêng tôi đứng lặng một góc ôm chặt lấy cái áo trong lòng.

Chắc chắn, chắc chắn là chàng câm của tôi.

Nhờ đó, vài hôm sau khi phải về nhà chồng, dù không vồng lọng cao sang, chẳng tiệc tùng rình rang, người ta cũng không nhìn thầy bu tôi với cặp mắt rẻ khinh nữa.

Là phận lẽ, tôi bước chân qua bậc cửa nhà bá Phù mà không chậu nước quan tiền, chẳng trầu cau tèm cánh phụng, chỉ có vài người hầu mặt khó dăm dăm vội vàng đưa tôi đến từ đường vái lạy bàn thờ tổ tiên coi như thành lễ, đoạn bị đẩy về một phòng nhỏ ở cách gian nhà chính mấy cái ngõ vòng.

Đêm đến, tôi ngủ một mình, trong mộng mị dường như đã ngửi ra mùi sen thoang thoảng.

Sáng tỉnh dậy, tôi sửa sang váy yếm chỉnh tề rồi đi vái chào thầy bu chồng. Ông bá nhìn tôi rồi chỉ thờ dãi. Bà bá, mặt khác, lại cứ nhúu mày như có

điều chẳng ưng ý. Tôi nghĩ mãi không hiểu, ngoài cái sự xấu xí và số xui đeo bám ra, tôi còn cái chi khiến người chán ghét vậy sao?

Đến hôm thứ ba, cậu cả đột ngột xuất hiện ở phòng tôi. Cậu thầy cho tôi cái áo gấm rồi bảo mặc vào, cậu dẫn tôi về nhà lại mặt.

Tôi vâng dạ nghe theo, không dám hỏi nhiều. Trước khi xuất giá ít nhiều bu tôi đã dạy:

"Đàn ông giống chó ngoài đường,
Chữ 'vâng' chữ 'dạ' như xương cho mừng."

Nên tôi cứ theo đó mà làm, đường từ nhà chồng về nhà đẻ một vâng hai dạ, thăm hỏi thầy bu xong quay về nhà chồng cũng một dạ hai vâng. Chỉ có cái việc chồng nằm võng, vợ lẽ lỏng lỏng theo sau kia ít nhiều cũng khiến tôi bức bối. Có thể giới cao còn chút thương xót, đã rủ lòng khiến lưới võng tự dưng bị rách, cậu cả thế là phải tiếp tục đi bộ cùng tôi.

Đi giữa đường, gặp phải một nhân vật khiến tôi chỉ muốn than thôi rồi...!

Cô ba nhà quan huyện mặt mũi tiêu tụy, thân mặc y phục vải thô xin được nói chuyện riêng cùng cậu cả. Trông qua là biết thị vừa trốn khỏi nhà, vả lại cũng chưa khỏi bệnh, song cũng không tài nào giấu được sắc đẹp hơn người. Vẻ yếu mềm, có chăng, chỉ làm thị thêm phần rung động. Cậu cả dĩ nhiên đồng ý, cho đám tôi tở về trước, riêng tôi lại lệnh cho đứng chờ. Tôi ngoan ngoãn khoanh tay đáp dạ trước cái nhìn khinh rẻ của thiếu nữ quyền quý. Cậu cả nhú mày lườm tôi một lúc như chẳng vừa lòng, đoạn phất tay áo quay ngoắt đi cùng mỹ nhân liễu yếu đào tơ.

Đợi họ đi khuất sau lũy tre làng, tôi mới thở phào, túm váy lên nhảy nhót đuổi theo sau.

Cậu cả bảo tôi đứng chờ, đâu có nói đứng chờ ở đâu. Tôi cứ thích đứng dưới lũy tre làng mà chờ đấy, cũng đâu có gì gọi là quá đáng. Vốn tôi từ nhỏ đến lớn chỉ nghe kể, chứ chưa bao giờ thấy cảnh trai gái gió giảng tình tự, lần này cũng muốn mở mang tầm mắt một chút...

"Ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Dù thầy u người đã nhiều lần giải thích, lấy vợ lẽ cho người vốn chỉ là mua lá bùa về giải số. Khi số được giải sẽ cho người đón ta về nhà làm cả. Nhưng... người phải hiểu, ta đây nhất định không chung chồng với người, cho dầu người chỉ là lá bùa không hơn không kém."

Thấy cậu cả im lặng, cô ba nhà quan huyện lại sàu não tiếp lời.

"Không giấu gì người, lòng người đối với ta, ta đã biết từ lâu. Nói thật, ta cũng có phần rung động. Nhưng cái ta cần, ta muốn, là một người đàn ông chỉ dành cho mình. Điều này... người tuy có ăn học đàng hoàng, chung quy cũng là người thời cổ, mãi mãi chẳng thể nào cho ta được... Cho nên... cho nên, chúng ta đành dứt tình từ đây thôi!"

Chọn ngay lúc kịch tính đó, thân cây mà tôi tựa vào lại lặng lẽ giã biệt cõi đời, gãy cái rắc. Tôi té nhào ra giữa đôi trai gái nọ.

Thấy mắt cậu cả từ tối thui tự nhiên sáng rực, tôi tự bảo với mình thôi rồi thôi rồi, không biết lần này có bị chính tay cậu ấy bạt tai hay không, bèn vội vã phúi gối đứng lên, miệng lắp bắp giải thích.

"Dạ... dạ... cậu bỏ em ở đường cái, chó hoang qua lại nhiều, nhìn thấy em liền sủa, em sợ quá chạy đến tận đây..."

Không gian trầm xuống, mãi một lúc sau mới có người lên tiếng. Là giọng của cô ba huyện.

"Vậy con chó đâu?"

"Nó..." tôi hoảng hốt, vội vã lắp liếm "...thấy cậu cả nên sợ quá, chạy mất rồi!"

Lại im lìm.

Cuối cùng, cậu cả thở mạnh ra một hơi, bước đến nắm tay tôi nhẹ nhàng kéo đi.

"Thế để tôi dọa chó cho em về nhà."

"Nhưng...!" cả tôi và cô ba đều đột nhiên mở miệng.

"À," cậu cả khoan thai quay lại nhìn cô ba, mắt không gợn sóng. "Việc cô ba vừa nói, tôi đồng tình lắm, cứ vậy đi nhé."

Sau đó, tôi như mộng du bị người kéo đi. Dọc đường tôi cứ liếc xuống chỗ tay bị nắm của mình mà nghĩ, hẳn là thằng nhóc này bị tổn thương quá sâu mà sinh hâm dở mất rồi...

Đêm đó mở cửa sổ nhìn ra, tôi mới phát hiện sau gian mình ở là một ao sen lớn. Và cái kẻ hâm dở kia thì lại đang uống rượu trên bè trôi thả giữa ao. Thì ra, mùi hương đêm qua tôi ngửi xông vào từ đây. Hỏi quanh mới biết, ao sen này là do cậu cả trồng. Cậu cả từ nhỏ đã nho nhã hơn người ta, trong làng cũng thuộc số ít được học chữ và thơ từ thi phú, nói trắng ra là một bậc anh tài được nhiều nàng ngưỡng vọng. Ao sen này nghe nói cậu cho đào khi chỉ mới lên bảy, từ đó đến nay đã chăm chút hết lòng, hương sen tỏa ra thơm nức cả làng, đến cả các trà thương trên kinh đô cũng phải mò về tận đây để hái mua đem xao trà dâng lên ngài ngự.

Tôi cau mày, sen vốn là loài tự mọc tự lớn, còn cần phải được vun tưới mới tỏa hương được sao? Cái thằng cu này hẳn đã quá rồi, trồng hoa khéo thế, trồng người lại chả ra làm sao! Con gái nhà người ta bỏ nhà đến bịn rịn chia tay, hẳn lại tự ái mà để thân gái bệnh hoạn đứng đó giữa đường hứng gió. Cười tôi về rồi lại thấy đó nằm một góc. Cho dù chỉ lấy hờ để làm bùa giải hạn, ít nhất cũng nên ngó qua một cái chứ!

Lát sau uống xong hớp trà sen thơm nức, tinh thần dịu lại, tôi trèo lên giường quần chăn đi ngủ. Trong mơ, tôi thấy mình đứng giữa ao sen hét to. "Chồng hờ có cái tốt của chồng hờ, ngủ riêng như vậy, ít nhất đêm hôm sẽ chẳng có người bắt tôi hầu đi tiểu!"

Tỉnh dậy, thấy cũng có lý, bèn gạt đi nỗi niềm buồn tủi mà không phiền lòng nữa.

Ai ngờ, cái sự phiền lòng của tôi kéo không qua nổi một tuần. Con gái quan huyện nghe nói tự nhiên bệnh tình trở nặng, nhà đó mang người sang bắt bớ gia đình chồng tôi, hoạnh hợ vì sao lấy bùa về rồi mà cái số vẫn chưa được giải, báo hại con gái họ vẫn còn bị khắc? Thầy bu chồng tôi khuyên mãi

chẳng được, còn bị nhà huyện dọa bắt giam. Vậy là tối đó, cậu cả liền xuất hiện ở phòng tôi để "giải bùa."

Dưới ánh đèn dầu leo lét, tôi chỉ biết nằm im cho cậu cả cởi từng lớp áo trên người mình xuống. Đến khi lớp yếm cuối cùng cũng đã lột ra, bị toàn thân nóng hâm hấp của đàn ông đè lên thịt da, tôi mới không kiềm được mà rùng mình, nẩy người né tránh.

"Buồn quá!"

Mặt cậu cả chuyển xám, lại nhích người ẩn xuống.

"Buồn... em buồn!"

"Buồn...!"

"Nằm yên!" cậu quát.

Tôi hít sâu vào, cố gắng bật ra hai từ lí nhí.

"Vâng ạ."

Loay hoay một lúc, mồ hôi rịn cả vầng trán rộng, cậu cả gấp rút hỏi tôi.
"Giờ em thế nào rồi...?"

Không nhin được nữa, tôi meo máo nói khẽ. "Đau lắm..."

Không hiểu có phải là ảo giác của tôi không mà cậu cả lúc đó rất dịu dàng, còn cúi xuống hôn lên trán tôi, đoạn khẽ khàng nói.

"Tôi cũng đau..."

"Vậy... cậu ngừng đi..."

"Không được!"

"Đau như vậy làm tiếp làm gì?!"

"Làm cho hết đau...!"

Thế rồi, đêm tàn, trăng lặn, hoa rơi, nước chảy, tôi cũng hết đau thật. Còn cậu cả... chắc là đau quá hóa rồ, nên liều mạng làm mãi để sớm hết đau.

---

update: vì đã xác định thời đại của truyện là những năm cuối thời Minh thuộc, tên của cậu Phủ tui sẽ đổi thành Phủ, lý do vì phạm húy tên vua Trần Nghệ Tông (Trần Phủ). Lý ra lúc này nhà Trần đã không còn, kiêng húy cũng không cần thiết, nhưng vì đề cao tinh thần yêu nước của dân Việt trong thời kỳ này, tên húy các ông vua Trần vẫn là né đi thì hợp tình hơn, nhỉ? ^^

Cái Áo Duyên - Trung (updated 07/13/2018)

Cũng chẳng biết rồi bệnh tình của con gái ông huyện đã đỡ chưa, từ đó về sau ngày nào cậu cả cũng mò sang phòng tôi "giải số."

Nếu không phải tận mắt chứng kiến bà bá Phù bắt ép con trai động phòng với tôi vào cái ngày ông huyện đến nhà, tôi đã nghĩ cậu cả nhà này thật sự thích việc chung chạ với người vợ xấu xí. Biết sao được, lần nào cậu cũng rất dịu dàng làm, mà làm thì cũng rất lâu, rất nhiều, khi xong lại hay ôm riết lấy tôi mà ngủ. Ông bà bá Phù và cô hai nhìn tôi dường như cũng vừa mắt hơn, lắm lúc còn cho tôi ngồi cùng mâm dùng bữa. Thịnh thoảng khi vui vẻ, ông bá còn hứng chí khen tôi vài câu, nói tôi số tốt, cứu được nhà này một bàn thua trông thấy.

Mỗi lần như thế, cậu cả chỉ cúi đầu ăn cơm, khóe môi lộ ra một nụ cười kín đáo.

À, có lẽ là do nhà giàu nên đốt quá nhiều đèn, mắt tôi bị lòà nên nhìn ra cảnh ấy.

Vài tháng sau, không biết cậu cả nói gì với thầy mình, ông lại đột nhiên cho tôi tháp tùng cậu xuống xóm dưới thu tiền tô. Tôi mừng lắm vì được ra ngoài, không cần phải suốt ngày đi bằng mũi chân bên cạnh bu và em chồng nữa. Không biết có phải là tôi phấn khích nên tay chân tung tẩy quá lỗ hay không, dọc đường đi người ta cứ nhìn tôi chăm chăm, có gã trai làng ngó thấy tôi còn đánh rơi gầu nước, trượt chân rớt xuống ao một cách ngon lành.

Cậu cả có lẽ xấu hổ vì nhan sắc vợ mình, mặt mày đành lại kéo tôi ra sông đi đường thủy. Tôi vâng dạ đi theo, tuyệt đối không một câu phản phàn nản phản đối.

Tối đó sau một màn "hóa giải số kiếp" trên sông, cậu cả kẹp chặt tôi vào lòng, vuốt má tôi mà rằng. "Hóa ra tôi không những chăm hoa hay, chăm người còn giỏi hơn gấp bội."

"Em không hiểu cậu nói gì hết," tôi rầu rầu đáp, mắt vẫn hướng về phía đất liền đầy mong đợi.

Cậu kéo cằm tôi quay lại, vực mặt xuống hôn miệt mài chán chê. Hôn xong, cậu lại ngẩng đầu nhìn tôi. "Những lúc vợ chồng gần gũi thế này, em chỉ được nhìn tôi thôi. Đừng xao nhãng chứ!"

"Vâng ạ," tôi lại ngoan ngoãn đáp.

Cậu cả thở dài, gục xuống tựa cằm lên trán tôi.

"Vì sao em ngoan ngoãn như vậy, tôi lại nhìn ra em vô cùng bất an...?"

Trong lòng tôi giật lên một cái, sống lưng lạnh đi. Biết rồi sao...?

"Nói cho tôi nghe," cậu cả ôn tồn tiếp lời, đầu dờn ra nhìn sâu vào mắt tôi. "Em lo lắng điều gì?"

Khoảng cách gần như vậy, da thịt áp kề, tóc mai quăn quện, tôi làm sao mà có thể cầm lòng, bèn kể hết việc xảy ra năm xưa bị cậu cho người hầu đến bạt tai, việc về nhà mách thầy lại bị thầy răn đe, khiến bản thân từ đó trở đi không còn dám ngẩng mặt nhìn người sang kẻ quý.

"Lúc trước chẳng quen biết, cậu đánh em, em đã đau thế rồi. Bây giờ cậu mà đánh em, chắc là em buồn muốn chết..."

Cậu cả nghe xong tự dừng im lặng. Sáng ra bị cậu vực dậy giúp mặc yếm vào, tôi còn nhìn thấy quầng thâm và gân đỏ nổi lên đầy mắt cậu.

Lần đi thu tô này, tôi và cậu cả gặp lại cố nhân. Nói là cố nhân thì hơi quá đáng, dù gì tôi cũng vừa gặp thị vài tháng trước thôi. Nhưng quả thật có chìm đắm vào trò chơi chồng vợ với cậu cả như tôi, mọi người mới hiểu thế nào gọi là thời gian như con rùa bỏ vào nồi cháo, hầm mãi chẳng nhừ, ninh hoài chẳng rục.

Cậu cả chấp tay chào thiếu nữ xinh đẹp, đoạn lại kéo tôi ngồi xuống một tấm chiếu sạch sẽ tại góc miếu, khoan thai lôi nắm xôi trong tay nải ra, cẩn thận lột bỏ lá chuối rồi vừa ăn vừa đút cho tôi. Toàn cảnh này đều lọt vào mắt thiếu nữ ngồi bên kia miếu cùng người hầu của thị.

Mưa kéo dài kéo dằng, tôi và cậu cả đành ở lại qua đêm. Tối đó cậu lôi một cái áo sạch của mình ra lót trên tấm chiếu lạnh, nằm xuống quay lưng về phía hai người kia rồi chìa tay cho tôi chui vào lòng. Tôi răm rắp làm theo, sau đó còn vòng tay ôm riết lấy cậu chẳng chịu buông. Giữa đêm, cậu mỗi lúc toan trở mình, tôi lại cứ ôm chặt, cậu nhú mày thay cho nghi vấn, tôi đành mếu máo rử rử vào tai cậu. "Cậu đừng quay sang đó, cậu quay sang đó làm em lo..."

Cậu cả dường như tỉnh ngủ, mở to mắt nhìn tôi. "Lo cái gì?"

"Lo cậu cưới cô ba về làm cả..."

Từng đường nét trên gương mặt tuần tú bắt đầu giãn ra, cậu khẽ cười, cười đến gần tí mắt.

"Quay người sang đó thôi cũng nói lên được tôi muốn cưới thì sao?"

"Em làm sao biết. Em chỉ là vợ lẽ thôi. Làm lẽ ai lại chẳng lo chuyện đó...!" tôi thì thào, cố gắng nhỏ tiếng đến mức có thể.

"Nếu tôi nói... tôi hứa với em cả đời không lấy vợ cả thì sao?"

"Thì thầy bu sẽ đuổi cổ em ra khỏi nhà chứ sao!"

"Thầy bu sẽ không..."

Nói được một nửa thì dừng, dường như chính cậu cả cũng nhận ra bản thân không thể phủ nhận khả năng đó. Thế là, cậu suy nghĩ sao đó, cuối cùng ôm theo tôi quay hẳn ra bên ngoài, đầu cậu nhích xuống chui vào ngực tôi, lời buông khẽ.

"Giờ thì an tâm rồi chứ? Có em cản thế này, tôi có muốn nhìn cũng chẳng có cách."

Tôi mỉm cười hài lòng, ôm đầu cậu vùi sâu vào ngực.

Sáng hôm đó trời vừa dứt mưa, cả bốn người đã vội lên đường. Ra đến chợ, cậu cả dặn tôi ngồi chờ, phần cậu đi mua lương thực và quà vật cho tôi. Tôi

ngoan ngoan vâng dạ, lúc ngó qua lại bị cô ba nhà quan nhìn chăm chăm, ả người hầu cũng không thấy đâu nữa.

"Không gặp mấy tháng, người khác hẳn đi," thị lân la bắt chuyện.

Tôi gật đầu cười, cúi xuống nhìn tay mình đang tự động khoanh lại.

"Người biết không, ta bỏ nhà ra đi."

Tôi lại gật đầu cười. Hình như con gái nhà giàu rất thịnh trờ này, hờ cái là bỏ nhà ra đi.

"Ta cũng không biết vì sao mình muốn nói với người những lời này. Có lẽ là vì trông thấy người cùng lứa với ta, nhưng lại là mẫu phụ nữ chuẩn mực trong xã hội phong kiến, suốt đời phải chịu cảnh gò bó bất công, ta cảm thấy có phần xót thương. Nay ta đã sắp phải tha hương, ít nhiều cũng muốn sẻ chia cùng người vài chuyện."

À, tôi chính thức không hiểu thị đang nói gì rồi.

"Là phụ nữ với nhau, ta khuyên người hãy mạnh mẽ lên, đừng cứ một vâng hai dạ với đàn ông hoài như thế, họ sẽ không ở mãi bên người. Như cậu cả Phù cũng vậy, nhìn từ ngoài vào rất hoàn mỹ vô khuyết, nhưng cậu cả cũng biết bao nam nhi chốn này, đều bị tư tưởng phong kiến làm cho tâm nhìn hạn hẹp, hủ bại... Ở nơi ta đến, nam nữ bình quyền, giàu nghèo không phân, một khi đã lấy vợ rồi thì phải thủy chung suốt kiếp. Đó mới là nền tảng của một xã hội văn minh, đó mới là cái gốc để nhân loại hướng về hạnh phúc. Đời này ta nhất định phải khiến một người đàn ông làm cho bằng được điều đó, cho dù đó có là vua chúa chí tôn."

Tôi câm lặng một lúc vì quá sợ hãi, mãi lâu sau mới lên tiếng hỏi.

"Vậy sao cô ba lại bỏ cái chỗ hạnh phúc đó đến nơi này?"

(Đây là câu hỏi tui luôn luôn muốn hỏi mấy em xuyên không suốt ngày tự cho xã hội hiện đại là nhất :v)

Đến đây thì thị im bặt. Hồi sau ra vẻ chóng mặt, níu lấy tay người hầu vừa quay lại đi mất.

Cậu cả mua lương thực trở về, không thấy cô ba huyện ở đâu cũng không hỏi, càng chẳng tỏ vẻ quan tâm, duy nhất khi thấy tôi vẫn còn giữ nguyên tư thế khoanh tay cúi đầu thì dường như rất khó chịu. Lúc tôi lân la thăm dò, cậu chỉ bực dọc lắc đầu bảo, con gái con đứa nhà quan mà cứ như ngựa hoang xông chuồng, đúng là mất nết, dọa sau này tôi mà còn cúi đầu khép nép trước thị, về đến nhà cậu sẽ cho tôi quỳ trên chần cả ngày.

Tôi nhớ không lầm, chần nhà cậu toàn làm từ gấm lụa.

Từ chợ về đến nhà, tôi cười không kịp khép răng.

Yến lão trong làng năm đó, tôi cùng cậu cả ra đình ăn cỗ, vô tình nghe được bà bá Phù xa gần cùng các già làng, rằng con dâu nhà bà là con gà mái mua về để cúng trừ tà, chứ trứng thì chả ấp ra được một quả. Tôi biết ý bà muốn nhắc nhở các gia đình khác con bà vẫn cần một người vợ cả sinh con nối dõi. Lòng tôi chùn xuống, cảm thấy ăn không vào, nhân lúc hội hè huyện nào bèn lên ra gốc đa ngồi khóc.

Có tiếng động truyền đến từ phía sau, tôi quay lại thì gặp ngay ánh mắt dịu dàng của chàng câm ngày nào, bao nhiêu ký ức liền ào ào quay lại, rõ ràng nhất là món sính lễ anh đã lén cho tôi để dẹp lời đàm tiếu. Bất chợt tôi nhớ ra, gốc đa này cũng chính là nơi đầu tiên chúng tôi hẹn gặp nhau.

Đêm đó quay về, tôi lại lôi cái áo sờn cũ ra nhìn mà thở dài sườn sượt. Bây giờ có quá nhiều thứ trong tay, tôi mới nhận ra, tôi nợ anh, nợ nhiều quá.

Nhét lại cái áo xuống chiếu, tôi quay sang cời giày cho người chồng say khướt, miệng lầm bầm trách móc vì sao rõ là yến lão, trai tráng như cậu lại uống say đường này...

Giữa đêm, cậu chẳng đòi hỏi như mọi lần, mà chỉ ra sức ôm chặt lấy tôi như người già sợ mất của.

Hôm sau mở cửa sổ đón nắng, vô tình để tôi trông thấy cái áo gấm Vạn vắt trên đám hoa sen quý hóa của cậu cả nhà mình. Tôi hốt hoảng, vội vã nhào người vớt lên, song cũng không cứu kịp một vài cành đã bị áo vướng vào làm gãy. Cậu cả Phù quý sen như châu như ngọc, chắc chắn hôm qua vì quá

say mà vô tình gây ra rồi! Tôi thở dài đem áo đi giặt, phơi khô lấy về lại phát hiện ra đường tà bị rách.

Đêm đến, tôi chong đèn, lúi kim từ gối vải bu cho ra khâu, vừa khâu vừa nhịp nhàng ngâm nga:

"Chồng tôi áo rách tôi thương,
Chồng người áo chứa ẽnh ương mặc người..."

Cậu cả vừa về đến phòng nhìn thấy, lặng thinh đứng đó một lúc lâu rồi đột nhiên hỏi.

"Cái gối kim đó..."

"À? Cái này ạ? Là bu em cho trước khi xuất giá. Cũng không biết tại sao bu bảo sẽ không có cơ hội xài đến. Nhưng cậu nhìn xem, vẫn xài rồi đây! Tận bảy cây kim, không biết vá đến trăm cái áo đã mòn hết chưa..."

Thấy cậu cả loạng choạng sắp ngã, tôi ném áo qua một bên chạy đến đỡ, miệng lo lắng hỏi han. Cậu cả vỗ nhẹ lên tay tôi, đoạn ôm tôi vào lòng ngồi xuống nói nhỏ.

"Bảy cây kim đó... là để cho em dùng nhằm lúc phạm phòng."

"Phạm phòng là gì?" tôi bờ ngờ.

"Là..." má cậu cả đột nhiên hồng hồng. "Là khi người chồng không kiềm chế nổi, ngất đi trên người vợ... dùng đến kim đó để châm vào huyết..."

Tôi vỡ lẽ, vỗ tay nói lớn.

"Sao cậu không nói em biết trước! Biết thế em đã dùng nó từ lâu! Mỗi lần cậu xong chuyện mà cứ nằm ì trên người em không xuống, em nghĩ cậu ngất, lo lắng mãi không thôi...!"

Nghe thấy tiếng thở gấp, tôi quay lại nhìn, đã thấy mặt cậu cả chín đỏ như đèn lồng đêm hội.

"Đó... là tôi muốn gần em lâu hơn... không phải ngất!"

"Cậu nói vậy thì vậy đi. Nhưng nói gì thì nói, cậu cũng nên chỉ cho em chỗ cần châm kim, phòng khi cậu ngất thật, em còn biết đường..."

Nói chưa hết câu đã bị cậu cả quật ngã xuống giường. Một hồi lâu sau, ấp ả va chạm chán chề đến vã mồ hôi sôi nước mắt xong, thấy kẻ đè trên người mình dần dần im ắng, nhịp tim đã bình thường mà vẫn chưa chịu rút quân, tôi rón rén mò tay xuống chiếu.

Tức thì, bị cậu cả phát lên tay một cái rỗ kêu.

Khiếp! Gục đầu vào cổ tôi mà vẫn thấy được, mắt cậu mọc sau gáy à?

"Thôi được rồi, cậu chứng minh được rồi. Em tin cậu không có ngất, được chưa?" tôi cong môi quay sang chỗ khác khi thấy cậu ngẩng đầu.

Tôi nghe tiếng cậu cười khế, đoạn có làn môi lạnh lạnh ấn xuống má tôi, hôn dần đến tai rồi khàn khàn nói.

"Tôi cố gắng nhiều hơn một chút, để em thoát số gà mái trừ tà, ấp trứng tuyệt đối sẽ nở ra gà, chịu không?"

Ý?

Tôi quay ngoắt lại nhìn chồng mình. Ra là ban sáng cậu cả cũng đã nghe thấy rồi sao...?

"Cậu nói thật ạ?"

"Quân tử nhất ngôn."

Quân tử? Từ ngữ quay cuồng trong đầu, tôi chớp chớp mắt.

"Ý là, cậu mà nói điều thì vua sẽ chết? Sao cậu hứa khôn thế?"

Cậu cả bỗng dừng khựng lại một hồi, sau đó đưa tay véo má tôi đau điếng.

"Xem ra, từ mai em phải theo tôi học hành thôi..."

Thế rồi, cậu cả nhà tôi quả là vua chết, nói được làm được, đúng thật đã vô cùng cố gắng...

Hai tháng sau, trứng quả nhiên đã nở ra gà. Tin tôi có chữa khiến cả nhà chồng trên dưới vui như trời hội. Ông bá vốn tính cần kiệm lại dám bỏ ra những ba mươi quan thết đãi cả làng. Cô hai thường ngày chẳng nói tôi được một lần, nay lại tò tò theo sát bên như trông chừng đồ dễ vỡ. Bà bá trườm mướn nhìn tôi từ đầu đến chân, miệng nở nụ cười tươi như hoa súng, cũng thôi xét nét chuyện nhỏ chuyện to trong nhà.

Chỉ có cậu cả là ngày càng kỳ cục. Cái áo sứt chỉ tôi khâu tuần trước vừa xong, tuần này cái quần lại bị rách ngay gấu. Dăm ba ngày nếu không rơi áo ngắn trên ao thì cũng vướng áo dài lên sào. Thời kỳ bầu bì của tôi thế là lấp đầy đồ rách. Tôi nghi ngờ cậu cố ý nên bèn hỏi dồn, cậu lại chỉ nhún vai bình thản đáp, là lúc trước thường đưa đầy tớ khâu nên tôi mới không biết, chứ tính cậu hay quên và bất cẩn như thế xưa nay rồi.

Cậu bảo tôi, nếu phiền hà thì cứ để con hầu khâu như trước vậy.

Tôi cất lực phản đối, bảo cậu áo chồng tôi há có thể vào tay mấy ả chẳng liên quan.

Cậu lại cười, ôm riết tôi vào lòng.

Mấy tháng sau, tôi chuyển dạ. Trong lúc thập tử nhất sinh, tôi siết chặt tay cậu cả bắt cậu hứa ở góa nuôi con cả đời. Cậu lại chẳng chịu chiều thai phụ sắp chết là tôi đây mà gật đầu lấy một cái, ngược lại còn thét lớn nếu tôi dám bỏ cậu mà đi, cậu sẽ lấy cả mười, cả trăm ả về làm mẹ kế cho con tôi...

Nghe đến đó, tôi không biết lôi đâu ra sức mạnh trâu bò trở bại thành thắng, thành công lợi ngược chín con sông quay lại dương gian.

Thời khắc cậu ôm lấy đứa con gái của chúng tôi trong lòng nói khế với nó, con ơ, con nhất định phải khỏe mạnh, lớn lên rồi còn phải nối dòng nối dõi cho thầy; tôi đột nhiên hiểu ra tất cả.

Nước mắt, theo đó cũng lã chã rơi.

"Cậu cả ơi, hóa ra... cậu thương em lắm phải không?"

Đúng vậy, cuối cùng tôi đã hiểu rồi. Chẳng yêu chẳng thương thì có người đàn ông nào trên cõi đời này lại thà để cho con gái nổi dỗi, chứ không mong vợ vì sinh thêm mà mạo hiểm?

Cậu cả sững ra một lát, lại ôm con ngồi xuống cạnh tôi thở dài.

"Cả cái vùng này, sợ chỉ còn mỗi em chưa hay chuyện đó."

Tôi lại càng òa ra nước nỡ, tựa như trẻ thơ mới chào đời.

Mùng ba Tết, con gái tôi biết lật, tôi mừng rỡ vô cùng, lòng thấp thỏm chờ mong đến lúc chồng về để báo tin. Trong lúc chờ, tôi lại lôi áo chồng ra khâu vá. Lúc giữ áo cho phẳng, đột nhiên nhận ra một điều.

Thật ra, vai của chồng tôi cũng rộng lắm.

Kim rơi xuống ao, tôi nhìn theo rồi để mặc nó chìm. Thì ra, buông bỏ rồi mới biết thật chẳng nặng như lòng thường nghĩ.

Chiều hôm đó, tôi cuộn lại cái áo sờn cũ, nhét vào một cái tráp rồi ném xuống ao sen.

Tết vừa qua, nhà mẹ đẻ tôi lại có chuyện vui hiếm lạ. Anh hai cuối cùng cũng đã đỡ Tiến sĩ, trước đó ở kinh lại có hùn hạp làm ăn cùng một vài người bạn, ngày áo gấm về làng vì thế không chỉ có quyền, mà còn tiền bạc rủng rỉnh. Thế là trong chớp mắt, tôi trở thành em gái của quan huyện mới nhậm, theo cách văn vẻ cậu cả nhà tôi thường dạy tôi là, bay lên cành cao hóa thành phượng hoàng.

Thầy bu tôi vui lắm, ngày tôi theo anh trai về thăm nhà còn nước mắt rừng rừng bảo anh tôi phải dùng hết quyền lực ép nhà bá Phù cho tôi lên làm cả. Thầy nói anh tôi được như ngày nay tất cả đều nhờ tôi, việc nhỏ nhặt này nhất định phải giúp tôi cho bằng được.

Tôi không muốn làm khó nhà chồng, nhưng lại biết tính thầy nên cũng không dám cản, chỉ còn biết tìm anh mình nói chuyện riêng. Nào ngờ, anh tôi lại cho biết sẽ nghe lời thầy bu. Nghĩ đến cảnh cậu cả nhà mình nhà cửa

lục đục, tôi lại ra sức khuyên lơn. Vậy mà người anh thường ngày nhu nhược của tôi nay bỗng dưng vô cùng quả quyết, nhất định đòi lấy lại công bằng cho em gái.

Một tháng sau, tôi nghiễm nhiên đã trở thành vợ cả nhà bá Phù. Đến cả bình vôi trong nhà bu chồng tôi cũng theo lệ mà đem sang gửi nhà hàng xóm để thể hiện sự chuyển giao quyền lực. Mang trên người cái danh vợ cả rồi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Vì tôi biết, từ đây về sau sẽ không ai có thể mượn cớ tôi chỉ sinh con gái mà ép cậu cả lấy thêm vợ cả. Đừng nói là cả, mà đến lẽ và số dư cũng phải có sự đồng thuận của tôi thì họa may mới thành.

Nhận ra các điều lợi hại, tôi mới thấy thấm thía sự quyết tâm của anh mình, bèn chọn ra một ngày sang phủ để lạy tạ tỏ lòng biết ơn. Nào ngờ đến nơi, lại bắt gặp cảnh anh tôi đang quỳ xuống dập đầu trước cậu cả Phù.

Anh tôi nói. "Đời này, ngoài vì dân vì nước, tôi còn nguyện vì huynh lập càn biến Đông. Ba năm qua huynh không những mượn thầy dạy tôi thi từ ca phú, dạy tôi đạo lý triều thần, còn dạy cho tôi cách làm ăn kiếm sống. Những vinh quang tôi có được hôm nay, hầu hết đều do huynh đem lại. Huynh có chắc bản thân chỉ có yêu cầu nhỏ nhoi kia? Thật ra vợ huynh cũng là em gái ruột của tôi, huynh không yêu cầu tôi cũng đã làm vậy. Hay là huynh cho tôi biết một nguyện vọng khác? Chuyện gì miễn không phạm đại nghĩa tôi đều có thể đáp ứng huynh."

Chồng tôi lắc đầu, nụ cười nở ra nhẹ nhàng như lông ngỗng.

"Huynh ông có được hôm nay chính là nhờ nỗ lực quyết tâm của bản thân, tôi chỉ là giúp huynh ông vực lên nỗ lực quyết tâm đó. Còn về phần nguyện vọng, nếu huynh ông có thể đảm bảo cho em gái mình một hậu phương vững chắc, để cô ấy không phải cúi mặt trước kẻ giàu, gằm đầu trước kẻ sang, địa vị ở nhà chồng vững vàng không đổ, tôi đã vô cùng tạ ơn. Đời tôi không có gì mong muốn nhiều hơn được cùng vợ răng long đầu bạc, một đời an nhiên."

Nghe đến đây, tôi không kiềm được nước mắt, sợ hai người đàn ông nghe thấy bèn quay đầu bỏ chạy. Đêm đến tôi thắp nhang tạ tội với giới, xin ông giới hãy tha thứ cho mấy mươi năm phải ngồi nghe gái ế tôi đây oán than,

trách móc. Tạ tội rồi, tôi lại cảm ơn. Cảm ơn ông giời vì đã ban cậu cả Phù cho tôi.

Ba năm sau, dẫu đã kỹ càng mọi bề, đến cuối cùng, trứng lại bị tôi ấp ra một con gà nữa. Con trai vừa ra đời, cậu cả đã vội ôm chầm lấy tôi mà rơi lệ.

Thấy cảnh cậu khóc vô cùng dễ coi, hai năm tiếp tôi lại len lén ấp nở thêm một cặp gà con, cốt chỉ mong trông lại cảnh đấy.

Năm tháng thoi đưa, gà nối đuôi gà cứ tiếp tục nở ra. Đến khi thấy con gái đầu lòng đã bắt đầu bụng mang dạ chửa, tôi chợt dạ, bèn quyết tâm ngừng ấp. Quyết định này mang đến cho cậu cả - lúc bấy giờ đã là ông bá nhà tôi - sự bình yên chân chính trong lòng.

Thình thoảng, nhớ lại những điều chồng mình nói với anh trai ngày đó, tôi giật mình vì nhận ra rất nhiều điểm tương đồng giữa cậu và người đàn ông hoàn hảo trong lời tự tình của cô ba năm nào, tự nhiên cảm thấy tò mò trước số phận của thị.

Hỏi qua anh mình, tôi cuối cùng cũng đã được tỏ. Con gái của huyện quan tiền nhiệm nơi này, mười mấy năm trước nghe đâu nhập cung làm tỳ, đầu năm bị bà hoàng phi đánh gãy chân vì dám xưng "ta, người" với bà, cuối năm bị ngũ mã phanh thây vì cái tội bên gối ngai ngự lại rỉ tai những điều ngu xuẩn, hình như là cái gì đó bình đẳng nhân quyền.

Tôi thở dài lắc đầu. Bởi mới nói, không đúng người, không đúng chỗ, có là chân lý thì cũng chỉ có nước xuống lỗ mà nằm. Đâu phải ông vua nào cũng được như cậu cả nhà tôi.

Tôi vừa cười vừa phóng tầm mắt ra xa, nơi lão chồng già và đứa con trai trẻ đang gật gù trong thú vui kỳ cuộc. Cúi người đặt ấm trà sen và đĩa chè lam lên khay, tôi khoan thai bê ra cho cha con nhà nọ. Chân bước chưa đến nơi, đã nghe ra giọng thẳng con có phần ngượng ngịu, bèn tò mò nấp vào nghe lén.

Thì ra, chuyện là cậu hai quý hóa nhà tôi nay đã biết yêu, phải lòng một thôn nữ làng dưới. Song lại e ngại môn không đẳng, hộ chẳng đối, sẽ dọa

chạy con nhà người ta, hết cách đành về hỏi ý ông già.

"Cậu cứ giả vờ để quên cái áo rách, để cho thị khâu lại giúp cậu. Sau đó sang nhà mà đòi, thế nào chẳng ngỏ lòng được."

"Thầy nói sao dễ thế, có ai khâu áo mà nên duyên bao giờ?"

Ông già nhà tôi vuốt râu cười lớn, đoạn ôn tồn bảo với con trai.

"Thầy cậu có ngày bị ngã ao làm rơi mất áo, cả năm sau đi ngang nhà bu cậu, trông thấy bu cậu ngồi vá ngồi khâu mới phải cái lòng, tìm cách lấy về thì mới có cậu hôm nay đây chứ. Giờ thì ai bảo khâu áo mà chẳng nên duyên?"

Ừ, giờ thì ai bảo khâu áo mà chẳng nên duyên...?

Tôi khẽ mỉm cười, toan bước ra từ sau bụi rậm.

Khoan đã...

Ngã ao làm rơi mất áo?

Hình như, có cái gì đó rất không phải ở đây...?

Cái Áo Duyên - Hạ (updated 19/07/18)

Trong những cuộc chè nước nơi hội đình, tôi nhớ ông huyện đã từng nhiều lần hỏi tôi, lần đầu tiên tôi chú ý đến em gái ông ta là khi nào.

Những lúc ấy, tôi chỉ mỉm cười đáp lấy lệ.

Song lần này, người hỏi tôi lại chính là em gái ông ta, bà bá hộ nhà tôi.

Thôi thì đầu cũng đã hai thứ tóc, sống với nhau cũng có gần mười mặt con, tôi còn có bí mật gì chẳng thể lộ bày với vợ mình nữa? Nghĩ thế, tôi lấy trong tủ ra một tráp gỗ, trước đôi mắt mở to kinh ngạc của con trâu già nhà mình, lôi một cái áo sờn cũ trải lên mặt giường, góc áo có thêu hình đôi bướm đỏ đang vờn nhau.

Câu chuyện, vốn là bắt đầu từ cái áo...

Hôm đó, tôi vâng lệnh thầy đi thu tiền thuê ruộng, qua ngang ao sen giữa làng thấy người đông bèn sinh tò mò, xuống võng bước đến gần xem việc. Biết chẳng qua có người té ao bèn toan quay về võng, chẳng ngờ bị bọn trai làng chen chúc đẩy luôn xuống nước.

Đang bơi lên bờ thì bị kẻ té ao kia ghì lại. Bất đắc dĩ, đành phải cứu thị.

Cứu lên bờ rồi mới nhận ra, lúc lôi kéo đã bị thị kéo vượt mất luôn cái áo ngoài.

Tâm trạng không thoải mái vì bị lạnh và ướt, tôi cay cú ra lệnh cho người hầu khênh võng về nhà, giữa đường còn gặp phải một thằng nhóc chặn trâu chẳng hiểu chuyện cứ hô hoán lên tôi tè dầm. Thẹn quá, tôi cho thằng hầu tát nó hai cái rồi tiếp tục lên đường.

Lại nói đến đứa con gái tôi "cứu," hay ho thay lại là con gái thứ ba của ông huyện. Nhà đó mượn dịp này sang kết giao với nhà tôi. U tôi thấy có dịp bắt quàng với quan bèn mừng lắm, ra lệnh cho tôi phải làm thân với cô ba nhà đó. Lệnh u khó cãi, lại thấy thị cũng xinh xắn dễ nhìn, tôi nghĩ dầu gì cũng chỉ cưới về sinh con và quán xuyến gia đình, thôi thì cứ chiều theo ý u.

Vậy là từ đó, đầu làng cuối xóm đều nghĩ tôi và thị là một đôi.

Sự vốn có thể cứ theo nếp ấy mà thành, nếu không có buổi tối sáng trăng nọ, tôi đi thu tô về muộn, ngang qua ngõ một hộ nông dân, đột nhiên bắt gặp cái áo của mình.

Dù đã cũ sờn bạc màu do ngâm nước, tôi vẫn nhận ra nó nhờ đường thêu bằng chỉ xuyên nơi cổ. Lần đó chính tay tôi đã nhận được từ bọn con buôn xứ ngoài, quanh vùng này tuyệt đối không có cái thứ hai.

Nhìn ra vật xong, tôi mới trông đến người. Dưới ánh đèn hiu hắt trong không gian sẫm tối, sự chuyên chú miệt mài của thôn nữ kia bỗng bồi vào lòng tôi một nốt nhạc tình tang...

Vậy là từ đó trở đi, như một thói quen, đêm nào vắng tôi ngang ngõ nhà em, tôi cũng cố liếc vào một cái. Giữa thế thời loạn lạc, nước mất nhà tan, dân chúng lâm than, sĩ tử chê chán này, em lại ngồi đó tần mẩn khâu áo cho tôi. Ánh mắt em, khi chạm đến cái áo, lại nhuộm chín một màu tình ý.

Thì ra, trong biết bao bọn bề trái ngang của cuộc đời này, còn có một người thâm thương tôi như vậy.

Bình an. Tôi chợt thấy thấm thía vô cùng.

Tôi biết em nổi danh là gái lơ thì mang số khắc phu, cũng không vội cho người sang dạm hỏi. Dầu gì nhà tôi vốn theo Nho giáo, chưa có cả mà đón lễ về không hợp tình cho lắm. Tôi lại sợ thầy u vì mê tín sẽ không vừa mắt em, chưa có giải pháp mà đón em về sẽ gây cho em thêm phần tủi hổ. Về nhan sắc mà nói, em không phải hơn người, tôi không hề lo có một ngày em bị người khác đón đi, vì vậy gắng chờ cho đến khi đã xong chuyện cùng con gái quan huyện trước.

Nhưng rồi có một việc xảy ra đã làm đảo điên tất cả.

Thằng hầu tôi cho theo dõi nhà em chạy về báo, em đem áo của tôi tặng cho một thằng câm!

Hóa ra, em không yêu thầm tôi, cái áo mà hằng đêm em nâng niu ấp ủ, em lại cho rằng nó thuộc về thằng cầm chết giẫm đầu xóm!

Lúc ấy tôi vừa tức vừa vỡ lẽ, lại vừa lo ngay ngáy trong dạ. Từ lúc sinh ra đến giờ, lần đầu tiên tôi mới cảm thấy như vậy. Tôi lơ mờ nhận ra, mình ghen tị với gã kia.

Nhận thức làm tôi tỉnh ngộ, hoặc nói cách khác – khiến tôi phát rồ. Mà kẻ tỉnh ngộ một cách điên rồ thường có xu hướng làm ra những điều xằng bậy.

Tôi ngấm ngầm lên một kế hoạch động trời. Một mặt hẹn cô ba huyện ra hóng gió đêm khiến thị sinh bệnh, mặt khác lại bỏ tiền mướn thầy tướng số về phán số khắc thê cho mình. Quả nhiên kết nối lại với nhau, tôi có được một lý do cưới vợ hoàn hảo. Thầy u tôi chẳng hề ưng lòng, tôi không muốn khiến họ nghi ngờ nên lại giả vờ bất mãn. Thờì khắc u tôi lệnh xuống cho tôi phải cưới đứa con gái khắc phu dù tôi muốn hay không, tôi mừng đến rơi từ võng xuống.

Ban đêm, tôi kiểm không được nhớ nhung, lại âm thầm ghé ngang nhà em đứng ngoài ngõ nhìn vào. Trông em vừa khóc lóc vừa thì thầm tạ tội với thầy u, tôi thấy như bị ai nhéo ngay chỗ da non. Nhói lắm.

Đêm đó về, tôi ngấm cho thằng hầu đi chuẩn bị sính lễ khênh sang để trước cửa nhà em.

Hôm đón em về nhà, tôi đứng ngồi không yên. U tôi thấy thế liền sinh nghi dò hỏi. Tôi không thể để bà biết được tình ý của mình, kéo không với tính của bà, sẽ khiến cuộc sống của em ở nhà càng thêm khổ. Để không làm mọi sự đổ vỡ, tôi vờ vịt tuyên bố sẽ không chạm đến em, sau đó bỏ về phòng ngủ sớm.

Trăng lên làm nổi nhớ dâng trào, tôi lên bè chèo ngang ao sen, thông qua cửa sổ chui vào phòng em. Dưới ánh trăng non chưa đủ tuổi, vẻ đẹp của em trong mắt tôi đột ngột giống như cây trái chín mùi, trĩu nặng tâm can. Thấy em khẽ run vì gió lùa vào cửa sổ, tôi chẳng vội đóng mà nằm xuống ôm em vào lòng.

Để tôi thay cửa chắn gió đông cho em, cũng tốt.

Hôm sau theo tục ông bà đặt ra, tôi đường đường chính chính đưa em về nhà lại mặt. Thấy em theo sau vỗng tôi toát cả mồ hôi, tôi ngầm làm rách vỗng để có cớ bước kề cận nhau. Dọc đường chẳng may lại đụng phải ngựa hoang xông chuồng, tôi hơi phật ý. Song nghĩ lại đây chính là cơ hội giới cho, bèn dẫn con ngựa hoang đó đến chỗ lạnh lẽo để thị giải bày tâm sự. Do vẫn còn khó chịu vì con vợ chẳng tỏ ra ghen tuông gì sất, tôi cũng không có tâm trạng lắng nghe câu chuyện của cô ba nhà ông huyện, chỉ thỉnh thoảng lọt vào tai vài từ "ta, người" vô cùng xác xược, muốn nhắc nhở thị như mọi lần, song lại lười nên thôi, tâm trạng theo thời tiết càng lúc càng tồi tệ...

Lúc sau, thấy con trâu nhỏ nhà mình luống cuống vì bị bắt quả tang nghe lén, tôi đột nhiên thấy vui vẻ hẳn lên. Phải chăng em đã bắt đầu để ý đến tôi...?

Suốt dọc đường về, tôi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của em mà trong tâm thấp thỏm, mồ hôi rịn ướt cả lưng, lòng thầm cảm ơn câu chuyện dở hơi về đám chó hoang nào đó...

Theo đúng như tôi dự tính, chuyện cô ba nhà huyện trốn nhà đi tìm tôi vừa đến tai thầy cô ta, ông ấy liền dùng dùng nỗi giận kéo người sang nhà tôi hoành hợ, khẳng khẳng cho rằng bệnh tình con gái ông nặng thêm là do tôi khắc.

Ừ thì, dù tôi không khắc, cũng do tôi mà ra thật.

Thấy thầy u tôi sắp dễ được ông ta, tôi liền ra sức nói vài câu ghét bỏ vợ lẽ của mình, khiến cho ông ta càng thêm nghi hoặc, cho rằng số khắc thê của tôi vẫn chưa được giải trừ triệt để, báo hại đến con gái cưng nhà mình. U tôi sợ họa quan quyền, cuối cùng cũng bắt ép con trai vào ngũ cùng con dâu.

Bà dâu hề biết, tôi cũng chỉ chờ có thế.

Đêm đó, tôi được hưởng thụ cái gọi là mặt, là đường, dường như muốn ngất đi trong hạnh phúc. Thì ra, chung chạ với người mình thương, chính là loại cảm giác điên cuồng này.

Em có một đôi mắt to, đen láy, lắm lúc nhìn lâu khiến cho tôi nháy nhót trong lòng. Nhưng cũng bởi đôi mắt dễ dàng buồn thương đó ngày nào cũng

nhìn chăm chăm tôi, trong khi môi lại ngọt ngào vâng dạ, tim tôi bỗng nảy nở một khát khao lạ: tôi muốn được gần gũi em hơn.

Không thỏa được hết ước mong qua chuyện gối chăn, tôi bắt đầu quan tâm đến tâm tư của em. Lúc nào cũng muốn biết em nghĩ gì, cần gì, muốn gì. Vì đâu đã da thịt áp kề như một thể, em vẫn còn dựng lên bao phòng vệ vây quanh?

Nó làm tôi cảm thấy bất an.

Đến lúc biết được nguyên do, tôi lại càng đâm ra hoang mang vô hạn.

Thì ra, đằng sau mỗi cái cúi đầu, em lại giấu nhiều cái đau như vậy.

Tôi được sinh ra trong giàu sang phú quý, từ nhỏ đã thấm nhuần tư tưởng quý – bần, chưa hề quan tâm đến những kẻ dưới mình suy nghĩ cái gì. Song chuyện lại khác đi khi một trong những kẻ đó lại là người mà tôi má áp tai kề, đầu ấp tay gối. Em dần như vậy, nếu cứ mãi nằm dưới kẻ khác, chỉ có nước ôm phiền muộn vào lòng. Đóa hoa tôi tự tay nuôi trồng, há có thể để người dập vùi cho héo hon như vậy? Bây giờ còn tôi bảo bọc, em có thể bình an mà sống. Nhưng đến ngày tôi cười hạc về trời, nếu thân phận của em vẫn chỉ làm lẽ cho người, em liệu có thể ngẩng đầu mà cười hay không?

Biết bao lo lắng đột nhiên choáng ngợp đầu óc, tôi thấy bản thân sau một đêm đột nhiên già đi rất nhanh...

Âu cũng là chữ thương gây ra, chữ yêu cấu thành.

Thế nhưng, mỗi lần nhớ đến ánh mắt chuyên chú của em khi khâu áo cho mình, tôi bất chấp. Giang sơn của quân vương là ở trên lưng ngựa. Thế giới của con hát là bên dưới tiếng đàn.

Còn thiên hạ của tôi, là ở trong đôi mắt đó.

Thầy u là người sinh ta tôi, tôi không thể vì em mà ngỗ nghịch với họ, càng lại không vì họ mà rẻ rúng, bỏ rơi em. Xem chừng, tôi phải tìm ra một đường đi hòa chung hai lối. Điểm bắt đầu, có thể là gia cảnh bần hàn bên vợ...

Lo lắng này chưa qua, lo lắng kia đã tới. Thấy em nảo nề vì bị u phê phán không thể sinh con, tôi đâm ra tự trách bản thân ngàn vạn lần, vì lòng ích kỷ muốn giữ em cho riêng mình lâu thêm một chút, tôi đã vô tình ép vợ vào tội danh lỗi đạo. Tệ hơn nữa, cũng vì lần đó khiến tôi nhận ra, em vẫn chưa dứt tình với gã câm ngày nào.

Nhìn em vuốt ve áo của mình mà lòng lại hướng về kẻ khác, tim tôi cuộn cuộn dậy sóng. Đóa hoa mà tôi ấp ủ, nuôi trồng nay đã nở bung rực rỡ, kẻ nhìn vào kẻ thêm, người ngó lại người tiếc. Thằng câm đó hối hận vì ngày xưa đã chẳng thể vượt qua điều tiếng để dám hỏi em về rồi sao? Nhưng vậy thì thế nào? Em nay đã là vợ tôi, nó còn có gan ngấp nghé?

Ở ngay thời khắc đó, nếu không có bàn tay mềm mại cời hài cho mình, không có hơi thở âm ấm phả nhẹ lên trán đây chiều chuộng, tôi đã nảy ra ý muốn giết quách thằng câm nọ đi.

Đêm đó tôi chỉ nhắm mắt mà không hề ngủ. Mấy mươi năm sống trên cõi đời, lần đầu tiên cậu cả Phù giàu sang hiểu thế nào là hoang mang vì sợ lo mất của.

Để chìm xuống nỗi bất an cứ không màng ngày đêm quấy phá, tôi bèn tìm việc cho em làm, khiến em không có thời gian ngồi nhớ nhung kẻ chẳng liên quan.

Lại vờ. Vờ rách áo.

Nghe thì dễ thế, thực hiện lại là cả một vấn đề. Nhà tôi là hào phú một phương, đồ phải rách một cách kín đáo họa may mới có đường giữ lại. Mà suốt mãi đường tà vợ tôi lại sinh nghi, thành ra đêm nào tôi cũng phải ngồi nghĩ ra một chỗ rách mới, vừa kín đáo, vừa mang tính ngẫu nhiên, vừa không quá dài hại em thức đêm khâu vá.

Hằng đêm, tôi thích ngồi nhìn em ôm cái bụng tròn trịa chứa con mình, chăm chú tỉ mỉ khâu từng đường kim mũi chỉ vì thấy nó, lắm lúc ngủ gật mơ về mối tình đơn phương thuở đứng ngoài ngõ trông trộm vào nhà em mà giật mình thảng thốt. Hóa ra, cả quá trình chẳng khác nào lừa trâu về nhà.

"Trâu ơi ta bảo trâu này,
Trâu về trâu ở vui vầy với ta
Cấy cày vốn nghiệp nông gia
Ta cày trâu cấy ghé ra một đàn..."

À, một đàn, có nàng, có ta, có ấm chè sen, an nhiên một kiếp.
...

Ngày con gái ra đời, ước nguyện "một đàn" của tôi lụi tàn như tro trấu. Mỗi lần sinh con là để ra cái tình cảnh sinh tử ly biệt như vậy ư?!

Thế thì đừng bao giờ sinh nữa!

Ôm con gái vào lòng, tôi rủ rỉ quyết tâm cho con lớn lên nổi dãi. Có lẽ sẽ rất khó, rất bất công cho con. Nhưng hãy cố con nhé, vì đây chính là cái tội của thầy, tội thầy không muốn sống thiếu u con...

Đến khi ngược lên, đã thấy trâu nhỏ nhà tôi òa ra nước nỡ.

"Cậu cả ơi, hóa ra... cậu thương em lắm phải không?"

Câu hỏi khiến cho tôi dở khóc dở cười.

"Cả cái vùng này, sợ chỉ còn mỗi em chưa hay chuyện đó."

Vậy là, con trâu đàn nhà tôi, thoát cái đã biến thành trâu nước...

Hoa có người chăm mới nở bung tươi thắm
Người có kẻ chiều mới khoe lắm mặt mà.

Bây giờ ngẫm lại, mới thấy lời đó vô cùng chí lý. Em của hôm nay chẳng còn là con trâu lờ thì của cái ngày xưa cũ. Thì ra, đàn bà chỉ có thể đẹp ra trong sự cưng yêu chiều chuộng của chồng. Nếu được, tôi nguyện cả đời này biến em trở thành người vợ lộng lẫy nhất, để em có thể tự do mà nông, vô lo mà sống, an tâm mà hống hách với đời.

Mùng ba Tết, tôi đi buôn từ làng trên về, gặp em hót hải bẽ con chạy ra, má hồng lên vì phấn khích. Em tíu tít véo von gì đó tôi không còn nghe rõ,

nhưng đôi mắt đen láy kia lại dường như có cơn bão ngầm. Vợ chồng gần gũi bấy lâu, lẽ nào tôi chẳng nhìn ra em vừa quyết định?

Quả nhiên, đêm đó, tôi thấy em lặng thầm gói lại vật gì đó, bỏ vào tráp gỗ ném xuống ao sen ngoài cửa sổ.

Ngày hôm sau tôi cùng thằng hầu lội xuống ao mò mãi mới thấy vật nọ. Lúc mở cái tráp ra, thằng hầu bỗng trở mặt nhìn tôi đầy hoảng hốt.

"Cậu cả, cậu có bị gì không? Mợ cả ném áo của cậu đi như vậy mà cậu còn cười đến tí mắt thế kia? Cậu đừng làm con sợ nhé!"

À, thì ra tôi đang mừng.

Không một ai trên đời này có thể hiểu được, tôi đã đợi ngày này từ lâu lắm, lâu lắm rồi...

Đã luôn là kẻ cầm cờ, tôi chỉ mơ có một ngày quay lại nhìn thấy con trâu kia đuổi kịp.

Lúc đó, có lẽ, tôi sẽ đủ an tâm để kể em nghe về câu chuyện sính lễ đêm hôm tự nhiên xuất hiện, về tấm áo dài cũ rách để quên, về cái mệnh khắc thê đã cuốn chặt em vào cậu cả nhà bá Phù.

Lúc đó, có lẽ, tôi sẽ có thể kê gối cao mà ngủ, hăng đêm không phải lo lắng em sẽ đột ngột cắt đứt duyên nợ đôi ta, một khi đã phát hiện ra con người thủ đoạn đa đoan bên dưới lớp áo choàng thư sinh nho nhã.

Lúc đó, có lẽ, tôi sẽ có thể cho em biết, em khâu áo, đã khâu cả máu thịt bản thân vào trái tim tôi.

À, cơ mà, lúc đó, chắc cũng phải là mấy mươi năm nữa...

Hết.

Bạn trai trong đây hông bá đạo như các soái ca thường thấy, cứ yêu nữ chính thì cha mẹ cậu dì gì thẳng chân đạp hết. Vì viết về thời xưa, tui cũng

cổ theo kịp suy nghĩ của người thời xưa, bởi thế bạn trai này cũng không phải thuộc dạng tư tưởng thoáng được mấy em xuyên không đột ngột khai sáng, từ trai cổ hủ quay ngoắt cái thành người Mỹ lịch lãm tôn lady lên hàng đầu. :D Quá trình để bạn ý từ từ đặt nữ chính lên hàng đầu, phải từ thương, từ hiểu.

Ngoài ra, cũng do vậy mà bạn này mới biết kính mẹ kính cha, yêu nữ chính nhưng cũng không làm ra mấy chuyện bất hiếu. Thay vào đó, bạn này cứ tâm ngầm lèo lái mọi việc quanh mình, tìm cách cho cha mẹ mình từ từ thích nữ chính, lại giúp đỡ gia đình nữ chính để nữ chính có cái gốc mà gần gũi với đời.

Tui nghĩ, đó mới xứng là một người đàn ông thật sự. :D

Ye~ Ăn tết vui vẻ nha mọi người! ^^ (Chúc vầy là lặn lun đến Tết á :)))

Ngoại Truyện Siêu Đen: Nỗi Khổ của Cả Phù (18+)

(Hôm nay ngồi đọc trúng một cái review truyện của bé Mei Ying, thấy cứng cứng làm cảm xúc cuộn trào ngồi rặn ra cái ngoại truyện. À... thật ra hài là chính, nhưng là hài phòng the nên phải rate 18+, thật cá gì không có đầu nhen)

Nếu tóc người có ba ngàn sợi, quá nửa mái đầu của Cả Phù hẳn sẽ bạc vì con vợ nhà.

Cơ cớ dẫn dắt cậu Cả nhà này bước đi trên con đường lầm lạc, chính là từ cái dạo vợ cậu sinh khó mà ra. Vốn dĩ chứng kiến cảnh tượng thập tử nhất sinh ấy xong, cậu Cả nhà này đã toan dẹp luôn chuyện phòng the cùng con trâu nhà, chính thức học sư sãi trên chùa chay tịnh làm khước.

Khổ điều, vợ chồng cùng ăn cùng nằm, của yêu của thương cứ phơi ra đầy thì đến bố thẳng sư cũng đổ mà nhịn được. Thương quá, lại thêm, thế là cái khó ló ra cả bó cái khôn, từ phân cá sấu cho đến mù đu đủ, từ tai hồng phơi ngói cho đến giấm gạo thấm vải bông, vì hạnh phúc vợ chồng, tám kiểu mười trò cậu đều đem ra nghiền ngẫm tất. Cả cái vùng này, sợ là không có thầy lang bà mụ nào lành nghề tránh đẻ bằng cậu.

Ấy nhưng cũng yên thắm được mấy năm đầu thế thôi, một ngày đẹp trời của năm thứ ba, bỗng đâu con vợ cậu tuyên bố mang bầu, cậu nghe xong sầu đến mọc râu trong óc.

Thế là suốt cả chín tháng cậu chồng nào đó bèn quay sang chơi trò sáng đi cứng trứng tối nằm hứng hoa, cái ngày đứa con trai được đẻ ra, cậu mừng đến rơi nước mắt.

Trâu nhỏ nhà cậu bọ bọ gò má thắm đầy nước mắt và râu ria xồm xoàm, toe cái bản mặt nhột nhạt sau sinh rồi ỏn ẻn nhe răng với cậu.

"Khóc trông yêu thế không biết!"

Chả hiểu ra làm sao, trông thấy nụ cười thánh thiện như quan âm ấy, cậu lại rợn hết tim gan lòng mềm.

Quả đúng như dự cảm bộ lòng đã báo, cậu liên tục bị thánh vật trong suốt nhiều năm sau. Rõ ràng kinh nghiệm đầy mình, lành nghề còn hơn lang mụ, ấy mà phải gió thế nào cứ rở vào con vợ là bụng nó phình to, đến điên mất!

À, quần quá hét vào mặt mợ nhà thế thôi, chứ cậu biết, biết chứ, biết hết cơn có cội nguồn đấy.

Lần đầu, là phải gió thật. Đêm đến sốt rét cả người, con vợ ngây ngô nhà cậu lột sạch, chui vào ổ chăn xung phong ủ ấm. Thế là ra một thẳng cu.

Lần thứ nhì, vốn dĩ ngày ấy cậu đi buôn xa suýt chết quay về, trông thấy cái tướng nhớ chồng đến sưng đỏ cả mắt của vợ, cậu như cần phải tiết gà vật trâu ra mần thịt suốt ngày đêm, rốt cục vui quá hóa buồn, quên mất trời trăng vắng ra hai đứa sinh cặp.

Lần sau, là làm hung quá đến ruột lợn cũng toác. Từ đó về sau cậu cách luôn bọn con buôn mũi lỗ mắt xanh và mấy trò tránh thai tai quái chúng thường truyền miệng.

Lần sau nữa, là con vợ cậu đột nhiên nhảy mũi ngay thời khắc sắp sửa rút quân, cậu giật bản mình cứ thế buông giáo đầu hàng, đi luôn một bầy con cháu vào miền xa xôi nhà vợ.

Mãi đến lần mợ cố tình đập gãy cột màn giữa cơn ấ ứ hậm hực đang ở ngưỡng thẳng hoa, cậu mới trợn mắt à ra mọi lẽ.

"Em cố ý!" cậu nghiêng răng rít nhỏ bên dưới đồng màn tơ phủ kín cả hai.

"Cố ý phá hoại mấy trò tránh thai của tôi!"

Con vợ giấc mơ màng mở đôi mắt nai ra nhìn cậu, đoạn cong cớn toét cười, co quắp hai cẳng chân vồ vô gót lên cái mông trần trụi của cậu ra chiều phờn chí ghê lắm.

"Cả cái làng này, chỉ sợ mỗi mình cậu là chưa hay chuyện đó."

Cả Phù khôn ngoan giáo hoạt danh chấn cả vùng thế là chỉ còn biết chết lặng trên thân vợ, mãi đến sáng cũng chưa thể hồi hồn.

À không, cậu nghĩ lại rồi. Ba ngàn sợi tóc, hẳn là phải trắng cả ba ngàn lẻ một mới đúng.

7.9.2021 Sài Gòn giữa trận dịch.

Cảm ơn bài review của Mei Ying và chút than ngày buồn. :)

Phỏng vấn Cả Phù

***Bài dưới được post trên page FB, tui thấy cũng cứng cứng nên đem lên đây. Khi nào thành sách sẽ viết lại thành ngoại truyện luôn nha. ☺

Độc giả tui nói bớt cmt xâm đạo lại, nên là tui đành quay dĩa ổ mình kiểm chiện để xâm. ☺☺☺

Chương trình phỏng vấn đêm phía:

Khách mời #1: Cả Phù

PV: xin hỏi, tên đầy đủ của cậu là gì ạ?

CP: họ Cả tên Phù.

PV: cậu nghĩ tôi thiếu năng à??

CP: nào có, tôi nghĩ chị rất thú vị, đi phỏng vấn mà không biết tên họ đối tượng luôn.

PV: (dám khía bà, bà gài cho mày chết với con vợ nhà!)
Nghe đồn cậu rất được gái vùng chào đón?

CP: nào có, không phải đồn, là thật đấy.

PV:... Vâng, là thật. Vậy chắc thuở thiếu thời, cậu có nhiều mảnh tình vắt vai lắm nhỉ?

CP: nào có, đôi ba cuộc duyên ngắn thoáng qua thôi.

PV: là cô Ba Lý ạ?

CP: nào phải, cô Ba với tôi không cùng loài...

PV: vậy cậu có thể bật mí một vài cuộc duyên ngắn ngủi đã trải qua không ạ? Ví như, tình đầu của cậu hẳn phải mãnh liệt lắm?

CP: nào có, tình đầu là tôi ngang nhà nhìn thấy, rồi đơn phương người ta ạ.

PV: ơ sao lại phải đơn phương ạ...?

CP: vì đối phương đụt lắm, tôi lộ lòng ra với chị ả, dám hôm sau cả làng đều biết.

PV: rồi còn mối tình nào khác không ạ? Kiểu như nông nân hơn ý?

CP: leo cửa sổ lên vào nằm cùng, có được xem là nông nân không?

PV: quá nông nân đấy ạ!

CP: vậy thì tôi cũng nông nân đâu đấy được tầm một tháng đấy chị.

PV: ái chà, không ngờ cậu này phong lưu gớm. Nhưng sao chỉ một tháng ạ?

CP: sau đó cô ấy phải ngủ cùng chồng.

PV: ...

Và 5p thư giãn của chúng ta kết thúc với những mối tình ngọt ngào, táo bạo thuở thiếu thời của cậu Cả Phù. Chương trình xin chúc quý dì một buổi tối nông nân mộng đẹp. ☺ ☺ ☺

Công bố bản quyền Cái áo duyên

Mấy gái ơi, bé đầu lòng của tui với anh Nguyễn Văn Ruộng đã thoát ế rùi nè~

Chời ơi tui khổ tâm với bé lắm, cũng đã từng rình đi xem mắt ở một vài nơi và bị từ chối rồi huhu. Nhưng mà má nó lì, tiếp thu hết ý kiến phê bình của các bên để hoàn thành bé nó và rốt cục đã gả được cho cậu Cả Ganesh Books, hy vọng sẽ không làm độc giả thất vọng nhen.

Cái áo duyên 2024 có gì?

Phần thứ nhất: câu chuyện Cái áo duyên như chúng ta đã biết từ hồi 2015 đến giờ, nhưng được viết dài ra thành 10 chương và 3 ngoại truyện. Truyện vẫn sẽ trung thành với nội dung bản trên mạng, không thêm máu cún, không chế tiết canh, đơn giản là một câu chuyện tình làng quê yên ả. Cũng hy vọng là không yên ả đến độ ngả ra giường ngủ luôn. ^^”

Phần thứ nhì: chuyện tình giữa anh chàng câm và một ả đào “chanh sả”, quá trình bỏ bả lẫn nhau của đôi trẻ và hơn 30k con chữ để chứng minh tác giả đã chính thức bước vào trạng thái mù-lành-nghe. Yay! Thiệt, tui tự đánh máy hông đó mọi ngườiwf. Vấn đề hệ trọng nên phải bưng lên cả bài công bố xuất bản của người ta để khoe haha.

Bà con theo dõi FB của tui và Ganesh Books để cập nhật thông tin ngày phát hành và sẵn tiện xem tui múa lưa, ủa lộn, múa bút luôn nha nha ~
Tui để phần link bên dưới phần bình luận nha.